

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΠΕΜΠΤΗ) 6 Μαΐου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 62

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
 Ταῖς ἐπαρχίαις..... " 8.50
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
 Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ, διήγημα Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ). —
 Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουθέλ.
 —ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

ΚΑΙΣΑΡΙΝΗ

Διήγημα ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ).

[Συνέχεια]

Ζ'

Ἡ Καικιλία καὶ ἡ κυρία Βωζέ μετέφερον τὴν Ἰουλιέτταν εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἰσογείου.

Ὁ Ἐκτωρ καὶ ὁ Ἐρρίκος ἔμειναν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου παρὰ τὴν κλίμακα.

— Καθὼς φαίνεται, μ' ἀγαπᾷ μετὰ τὰ σωστά της, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Δερμενόν, παρατηρῶν μὲ ὕφος ὀργίλον τὸν κύριον Κρονδέν. τὸν ὅποιον ἡ τύχη παρουσίασε πρὸ αὐτοῦ ἐνώπιον τῆς Ἰουλιέτας καὶ τὸν ὅποιον ἐκείνη, φύσει προληπτική, θὰ προὔτιμα, ἂν καὶ τὸν ἀπηχθάνετο τόσον.

Ἐξήτει λοιπὸν κατάλληλον περίστασιν, ὅπως πειράξῃ τὸν υἱὸν τοῦ συμβολαιογράφου, τοῦ ὁποίου ἡ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμφάνισις παρεκώλυε τὰ σχέδιά του καὶ ἀνεστάτωσε τὴν ἔπαυλιν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἐκτορα, οὗτος δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ ἀποδώσῃ τὴν κραυγὴν καὶ τὴν λιποθυμίαν τῆς Ἰουλιέτας καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀντιπάθειαν, ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὸν κύριον Δερμενόν, τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Τί συνέβη, κύριε ; Μήπως ἔπαθε τίποτε ἡ δεσποινὶς Ἰουλιέττα ;

— Δὲν συμβαίνει τίποτε ἄλλο, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος μετὰ τόνου αὐθάδους παρατηρῶν ἐκ τοῦ κάτω πρὸς τὰ ἄνω τὸν Ἐκτορα. δὲν συμβαίνει τίποτε ἄλλο, παρ' ὅτι τόσον δυσηρεστήθη ἡ δεσποινὶς Ἰουλιέττα ἰδοῦσα ὑμᾶς σήμερον, ὥστε ἐλιποθύμησεν.

Ὁ Ἐκτωρ ὠχρίασε καὶ κατέβαλε καταφανεῖς προσπαθείας, ὅπως κρατηθῇ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θαλαμη-

πόλος, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἐκάλεσεν ἡ κυρία Βωζέ, ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος.

— Κάμετέ μου τὴν χάριν, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ εἰς τὴν θαλαμηπόλον, νὰ παρακαλέσετε τὴν κυρίαν Βωζέ νὰ μοὶ ἐπιστρέψῃ τὰ ἐγγράφα, τὰ ὅποια ἔφερα χθές, καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσετε ἐκ μέρους μου περὶ τῆς καταστάσεως τῆς δεσποινίδος Ἰουλιέτας.

Κατὰ τὸν χρόνον τούτον ὁ Ἐρρίκος περιεπάτει, ἐνῶ ὁ Ἐκτωρ, μένων πάντοτε ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει, περιέμενε τὴν ἀπάντησιν τῆς θαλαμηπόλου. Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι οὐδὲν ἔλαβε χώραν μεταξύ τῶν δύο τούτων νέων καὶ ὅτι πρῶτην τῶρα φορὰν συνηντῶντο.

Ὅτε ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν, ἡ Ἰουλιέττα εἶχεν ἀναλάβῃ τὰς αἰσθήσεις της.

— Ἐ λοιπὸν, καλὸ μου παιδί, τῇ ἔλεγεν ἡ κ. Βωζέ, πῶς αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σου ;

— Καλὰ, μαμὰ μου, μὴ στενοχωρῆσαι, δὲν εἶνε τίποτε. Γνωρίζεις πόσον εἶμαι εὐερέθιστος, ἔπειτα ἐξεπλάγην τόσον εὐρεθεῖσα αἴφνης ἀπέναντι τοῦ κ. Κρονδέν, διότι ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν περιέμενα ποτὲ τὴν συνάντησιν ταύτην. Ἀλλὰ τώρα τὸ κακὸν ἐπέρασεν.

Καὶ ἡ Ἰουλιέττα ἐνηγαλίζετο τὴν μητέρα της καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν Καικιλίαν.

— Τὰ βλέπεις ; ἔκαμα πολὺ ἄσχημα νὰ σ' ἀφήσω νὰ συμβουλευθῆς τὴν κατηραμένην αὐτὴν γυναῖκα. Ἄν δὲν ἐπήγαινες, δὲν θὰ συνέβαινε τίποτε.

— Δὲν πειράζει, μαμὰ μου, ἔπειτα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀπασχολοῦμεθα τόσον μὲ τὸ ζήτημα αὐτό. Ποῦ εἶνε οἱ κύριοι ;

— Εἰς τὸν κῆπον, ἀπεκρίθη ἡ θαλαμηπόλος, καὶ ὁ κύριος Κρονδέν μὲ παρεκάλεσε νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν κυρίαν κατι ἐγγράφα

καὶ νὰ τοῦ δώσω πληροφορίας περὶ τῆς δεσποινίδος Ἰουλιέτας.

— Νὰ εὐχαριστήσης τὸν κύριον Κρονδέν διὰ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ τοῦ δώσης τὰ ἐγγράφα ταῦτα. Νὰ τῷ εἴπης δὲ συνάμα, ὅτι τοῦ ζητοῦμεν συγγνώμην, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ τὸν δεχθῶμεν τὴν στιγμὴν αὐτὴν· δὲν εἶνε ἔτσι, Ἰουλιέττα ;

— Naί, μαμὰ μου, ὅτι κάμνεις εἶνε καλὰ καμωμένον.

— Νὰ εἴπω τὰ αὐτὰ εἰς τὸν κύριον Δερμενόν ; ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος.

Ἡ κυρία Βωζέ ἐζήτηε διὰ τοῦ βλέμματός της γνώμην τῆς θυγατρὸς της.

— Ὅχι, εἶπε, νὰ μὴ τοῦ εἴπης τίποτε.

— Εὐχαριστῶ, ἐψιθύρισε ἡ Ἰουλιέττα μειδιῶσα.

Ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθεν.

— Ἄς ὁμιλήσωμεν τώρα μὲ τὴν ἡσυχίαν μας, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ εἰς τὴν κόρην της. διότι τόσον ἐταραχθῆς πρὸ ὀλίγου, ὥστε ἀρχίζω νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ πρόρρησις αὐτῆς τῆς μαγίσσης σου ἐπροξένησε μεγαλύτεραν ἐντύπωσιν, παρ' ὅσον ὑπέθετον. Ὅτι συνέβη σήμερον μεταβαλλεῖ κατὰ τι τὰ σχέδιά μας ;

Ἡ Ἰουλιέττα παρετήρησε τὴν Καικιλίαν.

— Τί θὰ ἔκαμνες σὺ εἰς τὴν θέσιν μου ; ἠρώτησε τὴν φίλην της.

— Δὲν θὰ ἐδίσταζον καθόλου.

— Τί θὰ ἔκαμνες ;

— Ὅθ' ὑπήκουον εἰς τὴν Καισαρίνην.

— Καὶ σὺ, μαμὰ μου ;

— Ἐγὼ, παιδί μου, θὰ ὑπήκουον εἰς τὰς κλίσεις τῆς καρδίας μου, διότι, καθὼς σοῦ τὸ εἶπα ἤδη, δὲν δίδω πίστιν εἰς τὰς ἀνοησίας αὐτάς.

— Τί νὰ κάμω, Θεέ μου ! τί νὰ κάμω ; ἐπανελαμβάνεν ἡ Ἰουλιέττα. Εἶμαι βεβαίᾳ ὅτι ἡ Καισαρίνη ἔχει δίκαιον.

— "Ε, λοιπόν, πάρε τότε τὸν κύριον "Εκτορα, εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Ναί, μὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ, δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτέ.

— Τότε πάρε τὸν κύριον Δερμενόν.

— Καλά, μὰ ἂν δὲν εὐτυχῆσω μαζί του, θὰ μετανῶ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν, διότι δὲν ἠκολούθησα τὴν συμβουλὴν τῆς μαγίσσης.

— Σκέψου τότε καλλίτερα.

— Ἀλλά, καλό μου παιδί, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀνωφελῶς βασιανίζεις τὸ πνεῦμά σου. Οὔτε ὁ κύριος Ἐρρίκος, οὔτε ὁ κύριος Ἐκτωρ ἐξηγήθησαν ἀκόμη καὶ σὺ σκέπτεσαι, ὡς νὰ σέ ἐζήτησαν καὶ οἱ δύο καὶ πρόκειται σήμερον αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ ἐκλέξης. Ἴσως δὲν σέ συλλογίζεται οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος.

— "Α! ὁ Ἐρρίκος μ' ἀγαπᾷ, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα.

— Προτιμότερον λοιπὸν εἶνε νὰ περιμένωμεν. Εἶσαι τῆς γνώμης μου;

— Πάντοτε σκέπτομαι καθὼς σὺ, τὸ γνωρίζεις, καλή μου μαμά.

— Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ ἐντύπωση, ἣτις παρήχθη ἐκ τῆς σημερινῆς δοκιμασίας, θὰ παρέλθη καὶ θὰ δυνήθῃ μετὰ τὴν ἡσυχίαν σου νὰ σκεφθῇ καὶ βασιανίσῃ καλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Βλέπεις, ὅτι σὲ μεταχειρίζομαι ὡς γυναῖκα τοῦ κόσμου καὶ σ' ἀφήνω ἐλευθέραν εἰς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα τοῦ βίου.

Ἡ κυρία Βωζέ ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα τῆς προσθέτουσα:

— Τώρα πῆγαινε νὰ κάμῃς ἕνα γῦρον εἰς τὸν κῆπον.

Ἡ Ἰουλιέττα ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Καικιλίας καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης μετὰ τῆς μητρὸς τῆς.

Ὁ Ἐρρίκος περιέμενε πάντοτε πλησίον τῆς κλίμακος.

— Ἴσως εἶνε ἀδιακρισία, εἶπε πλησιάζων τὴν κυρίαν Βωζέ, νὰ περιμένω ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀναχωρήσω, χωρὶς νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς υἱείας τῆς δεσποινίδος.

Καὶ παρετήρει τὴν Ἰουλιέτταν, ἣτις ἠρρυθρίασεν ὀλίγον καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ νεάνις, εἶμαι καλά.

— Δύναμαι νὰ μάθω, δεσποινίς, πῶθεν προῆλθεν ἡ ταρχῆ ἐκείνη; προσέθηκεν ὁ Ἐρρίκος, ὅστις γνωρίζων καλῶς τὴν αἰτίαν τῆς λιποθυμίας, ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ πῶς οὐ καίολογίαν θὰ εἶδεν ἡ νεάνις.

— Ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα παρατηροῦσα τὴν μητέρα τῆς μετὰ μειδιάματος, ὅπερ δὲν διέφυγε ποσῶς τὸν Ἐρρίκον.

— Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Κυρία, ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως, πλησιάζων τὴν κυρίαν Βωζέ καὶ ἐξακολουθῶν νὰ ἐξετάζῃ τὴν φυσιολογίαν τῆς Ἰουλιέττας, ὁ θεὸς ἤθελε νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ σήμερον διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσίαν του ἐκ τῆς ὑμετέρας προσκλήσεως καὶ διὰ

νὰ σὰς ὁμιλήσῃ, καθὼς ἔλεγε, περὶ κατεπειγούσης τινὸς ὑποθέσεως. Ἦλθον λοιπὸν μετὰ τὴν ἐντολήν νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἂν θὰ εἴσθε ἀπόψε ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ ἂν ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν δεχθῆτε.

— Νὰ εἶπετε εἰς τὸν θεῖόν σας, ἀγαπητέ μου κύριε Ἐρρίκε, ὅτι πάντοτε εἶνε εὐπρόσδεκτος εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ὅτι τὸ μόνον ἐναντίον του παράπονόν μου εἶνε, ὅτι δὲν με ἐπισκέπτεται συχνά.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Ἐρρίκος, ἀφ' οὗ πρῶτον ἠχάρισθη δι' ὑποκλίσεως τὴν κ. Βωζέ, συνεβουλεύθητε τὴν μάγισσαν ἐκείνην;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα, τὴν ὁποίαν ἡ ἐρώτησις τοῦ Ἐρρίκου ἀποτόμως ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ ρεμβασμοῦ, εἰς ὃν εἶχε πέσει πρὸ τινων στιγμῶν.

— Καὶ τὴν ἐθαυμάσατε, καθὼς σὰς ὑπέσχετο ἡ δεσποινίς Καικιλία;

— Ναί.

— Σὰς εἶπε τὸ παρελθόν;

— Περισσότερον ἀκόμη, μ' ἔκαμε νὰ τοῖδω.

— Καὶ τὸ μέλλον;

— Τὸ μέλλον, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα ἀνταλλάσσουσα βλέμμα μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, μοὶ τὸ προεἶπεν.

— Εἶνε καθὼς τὸ ἠθέλετε;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ νεάνις, ἣτις δὲν ὑπόπτευεν, ὅτι ὁ Ἐρρίκος ἐγνώριζε πᾶν ὅτι ἔλαβε χώραν εἰς τὸ οἶκημα τῆς Καισαρινῆς καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τὸ ὄχι τοῦτο ἦτο ὁμολογία.

— Ἀλλ' ἀφ' οὗ εἰδοποιήθητε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προλάβετε τὰ προλεχθέντα καὶ νὰ φροντίσετε νὰ ἐπέλθωσι σύμφωνα μετὰ τὰς ὁρῆσεις σας.

— Τί με συμβουλεύετε;

— Εἶνε κάπως δύσκολος ἡ ἀπάντησις, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ὅστις δὲν περιέμενε ποτέ τοιαύτην ἐρώτησιν.

— Εἰπέτε μου λοιπὸν.

Καὶ ἡ νεάνις παρετήρει ἀσκαρδαμυκτὸν τὸν κ. Δερμενόν.

— Θὰ περιέμενα νὰ ἔλθουν τὰ πράγματα μόνον των, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος.

— Αὐτὸ μοὶ ἔλεγε ἡ μητέρα πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν τὴν ἐρώτησίν μου: Ἄν ἡ Καισαρινή, τῆς ὁποίας ἡ μαντικὴ εἶνε ἀλάνθαστος, σὰς ἔλεγε: «Δύο πράγματα θὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιόν ὑμῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν θέλετε, καὶ ἕτερον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε: ἂν παραδεχθῆτε τὸ πρῶτον, θὰ εἴσθε δυστυχῆς, ἂν προτιμήσετε τὸ δεύτερον, ἡ εὐτυχία σας εἶνε βεβαία», τί θὰ ἐκάμνετε;

— Θὰ προτιμῶν τὸ δεύτερον, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος περιέργως νὰ ἴδῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ συμβουλὴ του θὰ ἐπροξένοι εἰς τὴν νεάνίδα καὶ πεπεισμένος πλέον, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα τὸν ἠγάπα τόσον, ὥστε νὰ μὴ λάθῃ ὑπ' ὄψιν τὴν γνώμην ταύτην.

— "Α! θὰ ἐπροτιμᾶτε τὸ δεύτερον; ἐψιθύρισεν ἡ Ἰουλιέττα κάτωχρος.

— Ναί, δεσποινίς.

— Χωρὶς νὰ λυπηθῆτε;

— Δὲν λέγω, χωρὶς νὰ λυπηθῶ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ διστάσω.

— Ἄν ἐγνώριζετε, τί με συμβουλεύετε,

κύριε Ἐρρίκε, δὲν θὰ ὁμιλεῖτε μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Ἀπατάσθε, δεσποινίς, θὰ σὰς ἔλεγον πάντοτε τὸ αὐτό.

— Καὶ σὺ, μαμάκα μου, σὺ, ἣτις γνωρίζεις περὶ τίνος πρόκειται;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, καλό μου παιδί, ἀπεκρίθη ἡ κ. Βωζέ, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ γνώμη τοῦ κυρίου Δερμενόν δὲν εἶνε κακὴ καὶ συμφωνῶ καθ' ὅλοκληρίαν μαζί μου.

Ἀκούων τὴν φράσιν ταύτην, τῆς ὁποίας ἡ ἐννοία ἦτο κατάδηλος, ὁ Ἐρρίκος μετενόησε διὰ τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπαίξε πρὸ ὀλίγου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἰουλιέτταν, αὐτὴ ἐφαίνεται συγκεινημένη.

— Καὶ σὺ; εἶπεν εἰς τὴν Καικιλίαν.

— Ὡ! ἐγώ, ἀπεκρίθη ἡ φίλη τῆς Ἰουλιέττας, σοὺ εἶπα ἤδη τὴν γνώμην μου, θὰ ὑπήκουον τυφλῶς.

— "Ε, λοιπὸν, ἐκραύχασεν ἡ δεσποινίς Βωζέ μετὰ τόνου ὄργιλου καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ, ὅτι ὁμιλοῦσα οὕτως ἀπεκαλύπτε τὰ αἰσθημάτα τῆς εἰς τὸν Ἐρρίκον, ὅστις ἐγνώριζε τὸ πᾶν, εἰ, λοιπὸν! δὲν θ' ἀκλουθῆσω τὴν συμβουλὴν τῆς μαγίσσης καὶ παρ' ὅτι μοὶ λέγει ὁ κύριος Ἐρρίκος, ἡ Καικιλία καὶ ἡ μητέρα μου, θὰ κάμω τὸ ἐναντίον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἡ Καισαρινὴ με συνεβούλευσε.

Μειδιάμα θριαμβοῦ καὶ ἔρωτος ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις εἶπεν εἰς τὴν νεάνίδα:

— Τίς ἤξεύρει! ὁ Θεὸς θὰ σὰς ἀνταμείψῃ ἴσως διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν ἐδείξατε πρὸς αὐτόν.

— Νὰ εἴπητε εἰς τὸν θεῖόν σας, ὅτι θὰ τὸν περιμένω χωρὶς ἄλλο ἀπόψε, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ, ἣτις ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς θυγατρὸς τῆς ἐπίστη πλέον, ὅτι αὐτὴ εἶχεν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ νυμφευθῇ τὸν Ἐρρίκον καὶ δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ θεὸς τοῦ κυρίου Δερμενόν ἐσκόπευε νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλιέττας.

Συγχρόνως παρετήρει τὸν Ἐρρίκον διὰ βλέμματος, ὅπερ ἤθελε νὰ εἴπῃ:

— Ἐνόησα, ἐλπίζετε.

— "Ε, λοιπὸν! ἐγώ, ἐπανελάβην ἡ Καικιλία, θὰ ὑπήκουον τυφλῶς εἰς τὴν Καισαρινήν. Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως, πλησιάζουσα τὴν Ἰουλιέτταν, θὰ προετίμων τὸν ἄλλον.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλοι.

[Συνέχεια.]

Ἐγνώριζεν ἐκ τινων πληροφοριῶν ὅτι ὁ Ραβὸς ἐκράτησε τὸ ποσόν, τὸ δι' αὐτὸν ἀφῆθεν ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Γύψου κατοικίᾳ, ὅτι δὲ κατετάχθη εἰς θίασον κωμῶδων περιοδεύοντα ἀνά τὰς ἐπαρχίας.

Οὐδέποτε ὁ Ραβὸς ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυ-

μίαν να ἐπανόη την σύζυγόν του, κατασταθῆσαν ἐρωμένην ἄλλου.

Οὐδέποτε εἶπε τι, ὥστε νὰ ὑπονοηθῶσιν οἱ σκοποὶ του, γνωστοὶ μόνον εἰς τοὺς συνεόχους του τοῦ καπηλείου καὶ εἰς τὴν Μαρίαν Στρικόν.

Ἄλλως τε κατὰ τὰς σπανίας ἐκμυστηρεύσεις, ἃς ἔκαμεν ἡ Γερμανὴ τῷ ἐραστῇ αὐτῆς, προκειμένου περὶ τοῦ Ραβού, εἶχε παραστήσει αὐτὸν φύσιν ἀγαθὴν μέχρις ἀδυναμίας καὶ ἄκακον.

Ὁ καλοκάγαθος οὗτος σύζυγος δὲν ἠδύνατο αἰφνῶς νὰ μεταβληθῆ εἰς ἄγριον θηρίον, ἰκανὸν νὰ φονεύσῃ ἀνωφελεῶς τὴν πυργοδέσποιναν τῆς ἐπαύλεως τῶν Πυργίσκων.

Οὐδ' ἐπὶ στιγμῆν λοιπὸν ὁ βαρόνος ὑπεπετεύθη τοῦτον, οὐδὲ κἀν ὠμίλησε περὶ τοῦ κωμωδοῦ εἰς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν ἀνακριτικὴν δικαστάς.

Ἐτυχεν ἄλλως τε τῆς ἀδείας τῆς ἀστυνομίας ν' ἀσχοληθῆ μόνος εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς κόρης, ἣτις καθίστατο αὐτῷ προσφιλεστέρα, ἀφ' ἧς ἀπώλεσε τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἰκανός, ἄνευ βοηθείας τινός, ν' ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετον, ἐν ᾧ ἔκρυπτον αὐτό. Ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ παιδίον παρὰ τῶν ἀρπαγῶν.

Πλὴν τούτου ἤθελε ν' ἀποφύγῃ ν' ἀναμιχθῆ τὸ ὄνομά του τῇ ἱστορίᾳ τῆς μαιχείας, ἣτις τόσῳ μοιραίαν ἐπήνεγκε καταστροφῆν.

Αἱ ἐφημερίδες λοιπὸν ἔμαθον μόνον ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ κρυβῆ, ὁπλαδὴ τὸ ὑλικὸν γεγονός τοῦ φόνου καὶ τῆς κλοπῆς.

Δὲν κατετρόμαξε μόνος ὁ Ραβού ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ τύπου.

Ὅταν ἡ εἰδησις τοῦ φόνου τῆς Γερμανῆς ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς κυρᾶ Κλαυδίας, ὁ Ροβινὼ καὶ ὁ δικηγόρος ἐγένοντο πελιδνοὶ καὶ ὀλίγου δεῖν ν' ἀλλοφρονήσωσιν.

Ὁ Περὲξ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ἄμα τῇ πρωΐᾳ, ἀπῆλθε διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχείας τῆς Ἀθρῆς, καθ' ἣν δὲ ὥραν αἱ ἐφημερίδες τὸ πρῶτον ἤδη ἀνήγγελλον τὸ γεγονός, εἶχεν ἐπιβιθασθῆ ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀτμοκινήτου «Παναμᾶ», ὅπερ ἔφερεν αὐτὸν εἰς Ἀμερικὴν. ὀπίθεν θ' ἀπέστελλε τοῖς συνεταιρίοις αὐτοῦ τὴν μερίδα αὐτῶν ἐκ τῶν ἀδαμάντων τῆς Γερμανῆς, ἅμα ὡς κατῶρθου νὰ ἐκποιήσῃ αὐτούς.

Τὸ «Παναμᾶ» ἦν τὸ πρῶτον ἀτμοκίνητον, ὅπερ θ' ἀνεχώρηι, ὁ δὲ Ἰσπανὸς ἐρρίφθη ἐν αὐτῷ ὡς εἰς καταφύγιον.

Ὀλίγον ἐμελλεν αὐτὸν τὸ τέρμα τοῦ ταξιειδοῦ, ἀρκεῖ αἱ ἀγκαὶ τῆς Γαλλίας νὰ ἐκλείψωσιν ἐκ τοῦ ὀρίζοντος ὡς οἶόν τε ταχύτερον.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ.

ΚΙ'

Οἱ τρεῖς ἄθλιοι τοῦ Πρασίνου Κονίκλου συνεκεντρώθησαν ὑπὸ τὴν μεγάλην ὄρν, ὡς εἶχε συμφωνηθῆ μετὰ τοῦ Ραβού, ἀλλ' ὄχι κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν.

Τὴν ἐσπέραν περιεφέροντο περὶ τὸ ἄλλος τῶν Πυργίσκων, χωρὶς νὰ ἴδῃ τις αὐτούς,

καθόσον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ καὶ πλήρεις δένδρων συναϊκὰ σπανιώτατα ἀναγνωρίζονται οἱ διαβάται. Ἄλλως τε οἱ θεράποντες τῆς ἐπαύλεως ἦσαν ἀπασχολημένοι μὲ τὸ συμβῆν τοῦ τοκετοῦ τῆς κυρίας των.

Ὁ Ροβινὼ καὶ ὁ δικηγόρος, ὡς εἶδομεν, ἦσαν μόνον κλέπται. Δυσκόλως θὰ ἐπέιθοντο νὰ διαπράξωσι φόνον.

Ἐφρόνου ὅτι μετὰ τὰ ληθθέντα μέτρα θὰ εὑρίσκον ἀσθενῆ ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν, αἴτινες θὰ ἦσαν μόναι ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ὁ Ροβινὼ, οὐτινός ὁ χαρακτήρ οὐδαμῶς ἦν αἰμοχαρὴς, οὐδόλως εἰδίσταξε νὰ διαρπάσῃ οἰκίαν ἐκατομμυριούχου, σκεπτόμενος φιλοσοφικώτατα ὡς πλείστοι ὅσοι λέγοντες: «Ἄν εὑρίσκα χαρτοφυλάκιον περιέχον ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων καὶ ἀνῆκον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ὀλλανδίας ἢ εἰς τὸν βαρόνον Κέρσχ, δὲν θὰ ἤμην τόσῳ μωρός ὥστε νὰ τὸ ἀποδώσω.»

Ἄλλὰ καὶ τίς θὰ τὸ ἀπέδιδεν... ἴσως.

Προκειμένου ὅμως περὶ μάχης, ὁ Ροβινὼ χωρὶς ποσῶς νὰ αἰσχυνθῆ θὰ ἔστρεφε τὰ νῶτα τρεπόμενος εἰς φυγὴν.

Ὁ ἀρχαῖος σύντροφος τοῦ Ραβού ἦν περικοιμισμένος δι' εὐφύας καὶ πονηρίας, τῶν προσόντων δὲ τούτων δὲν εἰδίσταξε νὰ ἐπωφεληθῆ πρὸς τὸ συμφέρον του.

Ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας ἐπέβλεπεν ἀπὸ τινος γείτονος ἀγροῦ τὸ οἰκίημα τοῦ θυρωροῦ τῶν Πυργίσκων, ἐκείθεν δὲ παρετήρει μετὰ προσοχῆς πᾶν τὸ ἐκ τοῦ κιγκλιδώματος ἐξερχόμενον.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ ἀπερχόμενον τὸ ὄχημα τοῦ ἱατροῦ, εἶτα δὲ τὴν ἄμαξαν τοῦ βαρόνου.

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη, οἱ δὲ κηπουροὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἴδια.

Βαθυμῶδὸν τὸ φῶς ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν παραθύρων καὶ βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ἐσπευσε τότε νὰ εὔρῃ τοὺς συντρόφους του, οἱ τρεῖς δὲ, ὡς εἶδομεν, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἄλλος καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ ἐπιχειρήσις ἐν ἀρχῇ ἔβαινε ὡς εἶχον προΐδει.

Ἡ μικρὰ θύρα τῆς κλίμακος τῆς ὑπερσίας ἠνεώχθη εὐκόλως.

Αἱ θεραπευτικὸν τῆς Γερμανῆς, ἐξηντημένοι ἐκ τῆς κοπώσεως, εἶχον ἀποκοιμηθῆ.

Καταληφθεῖσαι ἐν ὕπνῳ, φημιθεῖσαι καὶ ἐγκλεισθεῖσαι ἐν τινὶ ἀποθήκῃ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εἰδοποιήσωσι τοὺς ἄλλους θεράποντας.

Οἱ τρεῖς ἄλλως τε κακοῦργοι οὐδὲν κακὸν ἐπραξαν αὐταῖς, ὑπεσχέθησαν δὲ νὰ τὰς ἀφήσωσιν ἐν τῇ ζωῇ, ἀρκεῖ νὰ μὴ πειραθῶσι νὰ κραυγᾶσωσιν.

Ὁ Ραβού μάλιστα μετ' ἀστείότητος ὠμίλησεν εἰς αὐτάς.

— Ἀκούσατε, ἔλαφοί μου, εἶπεν, ὁ αὐθέντης σας ἔχει τόσα χρήματα, ὥστε οὔτε θὰ καταλάβῃ τὴν ἐπίσκεψίν μας. Πάντοτε κερδισμένους θὰ ἦναι αὐτοί.

Ὁ δικηγόρος ἔμεινε ὡς φρουρὸς πρὸ τῆς κρύπτης τῶν θεραπεινιδῶν, ἐνῶ οἱ δύο ἕτεροι προέβησαν εἰς τὴν διαρπαγὴν τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων.

Ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Γερμανῆς ὁ Ροβινὼ προσεῖχεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς κοιωμένης, ἐνῶ ὁ Ἰσπανὸς παρεβιάζε τὸ γραφεῖον.

Δυστυχῶς ἡ ψευδὴς ρίς, ἣν ἔφερεν ὡς ἀρλεκίνος, ἀπεκολλήθη καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ταπίου.

Ἐνῶ δὲ ἀνελάμβανεν αὐτὴν ἤκουσε φωνὴν ἐντρομον λέγουσαν μεθ' ὕψους ἐπιπληκτικοῦ:

— Σεῖς!

Ἀνηγέρθη καὶ εἶδε περίτρομος τοὺς δύο ὀφθαλμούς τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἀτενίζοντας αὐτόν.

Ἡ Γερμανὴ ἠνότησε τὰ πάντα, τοῦλάχιστον τὸ ἐπίστευεν.

Ὁ Ροβινὼ, ὁ ἀρχαῖος τοῦ συζύγου τῆς σύντροφος, δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ κλέπτῃς.

— Σιωπὴ! εἶπεν αὐτῇ· πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σου!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠτένιζεν αὐτὸν ὡς ἐν ὀνείρῳ, χωρὶς νὰ ἐννοῇ.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι τὴν νύκτα ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς, ἀνασκαλεύοντες τὰ ἐπιπλα, παραβιάζοντες τὰ κλειθρα, δὲν τὴν ἀνησυχουν.

Ἦτο τόσῳ εὐτυχῆς διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ἐραστοῦ τῆς, διὰ τὴν γέννησιν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὄντος, ὅπερ ἐκοιμᾶτο πλησίον τῆς, ὥστε ἐμειδιά εἰς οἴκτου πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἵτινες διὰ τοιούτων ἐπιχειρήσεων ἤθελον νὰ ζήσωσι.

— Λάβετε ὅλα, εἶπεν ἡρέμα, καὶ φύγετε.

— Θὰ σιωπήσῃς; ἠρώτησεν ὁ Ροβινὼ χαμηλοφώνως.

— Εἰς τὴν ψυχὴν μου!

Ἄλλὰ διαρπαζὼν τὰς ἐν τῷ γραφεῖῳ περιεχομένας ἀξίας, ὁ Ἰσπανὸς ἀντελήφθη τῆς πλησίον του λαμβανούσης χώραν μικρᾶς σικνηῆς.

Ὅτε ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ἀρχαίου ἡθοιοῦ, εἶπεν αὐτῷ:

— Σὲ γνωρίζεις ἡ κυρία;

— Διαβόλε! εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ φίλου μου!

— Τοῦ Ραβού;

— Ναί.

— Σὲ εἶδες ἐχάθημεν. Θὰ μᾶς καταγγεῖλῃ

— Ὑπεσχέθη ὅτι θὰ σιωπήσῃ.

— Λόγος γυναικὸς!

— Ἐγγυῶμαι ἐγὼ! εἶπεν ὁ Ροβινὼ ἐντόνως. Ἐτελειώσῃς;

— Ναί.

— Ἄς φύγωμεν.

Ὁ Περὲξ ἐτονθόρυσεν ἀκαταλήπτους τινὰς ἀπειλάς μεταξύ τῶν ὀδόντων του καὶ προσηγήθη τοῦ συνεόχου του.

Κατωθεν τῆς κλίμακος ἐνεχείρισε τῷ δικηγόρῳ καὶ τῷ Ροβινὼ δέσμην χαρτονομισμάτων καὶ κυλίνδρους χρυσῶν νομισμάτων.

— Περιουσία ὀλοκλήρος! εἶπεν, ἃς φύγωμεν.

Μόλις ὅμως εἶχε προχωρήσει βήματα τινα ἐν τῷ ἄλλοι καὶ ὤθησε τὸν Ροβινὼ ἔμπροσθέν του καὶ ἀνῆλθε πάλιν ἐν σπουδῇ λέγων:

— Ἐλησμονήσαμεν τὸ μικρόν!

— Ἄφες το! εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Ροβινὼ.

— Δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος, εἶπεν ὁ Ἰσπανός, ἀξίζει χίλια τάλληρα.

— Καὶ ἐδώκαμεν καὶ τὸν λόγον μας, προσέθηκεν ὁ δικηγόρος. Ἄς εἶμεθα τίμιοι.

Ἐκράτησε τὸν Ροβινώ.

Ὁ Ἰσπανός ἀνήρχετο ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Τούτον ἰδοῦσα ἡ Γερμανή, ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης, ἦν αὐτὸς ὁ Ραβού ἤκουσε καὶ ἦτις μέχρις ἐγκάτων συνεκίνησε τὸν Ροβινώ.

Ἄλλ' ἡ κραυγὴ αὕτη ταχέως κατεπνίγη. Ὁ Περὶξ ἔρριψε προσκεφάλαιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θυματοῦς του, μὴ δυναμένου ἐκ τῆς ἀδυναμίας ν' ἀντιστῆ, καὶ ἐνέπηξε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στήθος τῆς νεαρᾶς γυναικός¹.

Τὸ πλήγμα κατηνέχθη διὰ χεῖρὸς ἡσκημένης.

Εἶτα ὁ Περὶξ ἔλαθε τὸ παιδίον, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ μήτηρ ἐξέπνεε. Περιετύλιξεν αὐτὸ ἐν τοῖς σπαργάνοις του, τὸ ἐκάλυψε διὰ σαλίου καὶ κατήλθε ταχέως τὴν κλίμακα.

— Τὴν ἐφόρευσε! εἶπεν ἀσθμαίνων ὁ Ροβινώ.

— Ἡλίθιε! Τί νὰ κάμω; Ἐφροθήθη. Αὐτὸ ἔγεινε.

— Καὶ ἐδώκεν αὐτῷ τὸ παιδίον.

— Ἐκερδήσαμεν χίλια τάλληρα, εἶπε, μετρητά.

Ἄλλ' ἐνδομύχως ἐσκέπτετο:

— Αὕτη δὲν θὰ μὰς προδώσῃ.

Ἐν τῇ σπουδῇ αὐτοῦ δὲν ἐσκέφθη νὰ λάβῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του, ὅπερ ἀφῆκεν αἰμόφυρτον ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θυματοῦς του.

Γνωρίζομεν τὰ κατόπιν.

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἐξ ἀπορρήτων θαλαμηπόλος τοῦ βαρόνου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ κατὰ τὴν λεωφόρον Ἀντέν, ἐνθα ὁ Μάξιμος διήρχετο καθ' ἑκάστην τὴν πρωΐαν, καὶ ἀνήγγελεν αὐτῷ ὅτι μέγα δυστύχημα συνέβη εἰς τὴν ἑπαυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ θαλαμηπόλου ἦν ἠλλοιωμένη.

— Ποῖον δυστύχημα;

— Φρικώδες, κύριε βαρόνε.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐφροθεῖτο. Ποῖα κακοδαίμονια ἤδυναντο νὰ πλήξῃ αὐτόν; Μία μόνη.

— Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀνέκραξεν. Ὡμίλει.

— Ἀνηράγη, κύριε βαρόνε.

— Καὶ ἡ μήτηρ;

— Δὲν τολμῶ...

— Λέγε ταχέως. Ὅλα θέλω νὰ τὰ μάθω.

— Ἀπέθανε, κύριε βαρόνε.

Ὁ Μάξιμος ἐγένετο κατωχρος, ἔσχεν ὅμως τὸ θάρρος νὰ κατισχύσῃ τῆς συγκινήσεώς του.

Ἦτο μόνος μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἐθῆκεν τὸν δακτυλὸν ἐπὶ τοῦ στόματος καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ ἄμαξα ἀνέμενεν αὐτόν εἰς τὴν θύραν.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἐρωμένης του, αὕτη ἦν ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐκοιμάτο, ἀλλ' ἦτο ψυχρά.

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 45.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ὄρθιος παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της, πειρώμενος νὰ θερμάνῃ τὴν χεῖρα τῆς ἀτυχοῦς νεαρᾶς μεταξύ τῶν ἰδικῶν του.

— Μὲ καθίστας καλόν, ἔλεγεν αὐτῇ, ἀλλ' ἡ καλωσύνη μου θνήσκει μετὰ σοῦ. Θὰ ζήσω μόνον διὰ τὸ μῖσος! Εἶναι κακοὶ οἱ ἄνθρωποι!

Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ ἀστυνόμος, ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον κεκλεισμένος μετ' αὐτοῦ.

— Ἀφετε εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ ζητήσω τοὺς ἐνόχους, εἶπε, καὶ θὰ σὰς δεῖξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου ὅσον οὐδὲ πρίγκηψ θὰ ἤδυναντο νὰ τὸ πράξῃ.

Προσέθηκε δέ:

— Ἄλλως τε προβλέπω ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ τοὺς ἀνεύρῃ. Δυνατὸν δὲ ἀνησυχούσα αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ φωνεῖσωσι τὴν θυγατέρα ὡς τὴν μητέρα. Τὸ παιδίον ζῇ, εἶμαι βέβαιος, καὶ θὰ τὸ λάθω πάλιν.

Ἐζήτησε τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης ὑπάρχον ἔτι αἰμόφυρτον ἐγχειρίδιον καὶ ἐφύλαξεν αὐτό. Αἱ ἐφημερίδες ὀλίγιστα ἐγράψαν περὶ τοῦ τρομεροῦ τούτου συμβεβηκότος.

Σιγῇ ἐπεβλήθη περὶ τὴν ἑπαυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἐβδομαδὰς τινὰς μετὰ τὸ ἐγκλημα, οὐδὲ κἀν ἐσκέπτετο τις περὶ αὐτοῦ.

Ὁ βαρόνος ἐκοδόμησε παρεκκλήσιον ἐν τῷ ἄλσει, ἐν αὐτῷ δ' ἔθαψε τὸ λείψανον ἐκείνης, ἦτις ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἔρως τῆς νεότητός του.

Ἡ ἀνάκρισις ἐξηκολούθησε χαλαρῶς ἐπὶ τινὰς ἐβδομαδὰς εἰς οὐδὲν ἀπολήξασα ἀποτελεσμα.

Ἡ εἰσαγγελία δὲν ἐγνώρισεν τὴν ἱστορίαν τῆς Γερμανῆς, ἣ προσεποιήθη ὅτι ἠγνόει αὐτήν.

Οἱ ἔξωθεν θεράποντες οὐδὲν εἶδον, οὐδὲν ἤκουσαν.

Αἱ γυναῖκες τῆς ἐπαύλειος, ὧν ὁ φόβος ἐτάραξε τὴν ὄρασιν, ἐβεβαίουν ὅτι συμμορία ὀλοκλήρης προσωποδόφρων κατέλαθε τὴν οἰκίαν, ὅτι ὅμως δὲν ἤδυναντο ν' ἀναγνωρίσωσι τινά.

Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν ἐγκατελείφθη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Μάξιμου. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτὸς πλήρης μεταβολὴ παρατηρήθη εἰς τὰς ἐξεις αὐτοῦ καὶ τοὺς τρόπους.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐπραγματοποιοῖ καθ' ἑκάστην τὴν διαθήκην τοῦ πατρὸς του, ἦν ἤθελε νὰ ἐφαρμώσῃ.

Πικρὸν μειδίαμα συνέστειλε τὰ χεῖλη του, ἡ δὲ νεότης του εἶχεν ἤδη λήξει.

Ἦρχιζεν ἡ ζωὴ τοῦ βαρόνου τοῦ χρέματός.

ΚΔ'

Δύο μῆνας βραδύτερον ὁ Ροζενδάλ ἦν κεκλεισμένος ἐν τῷ γραφεῖῳ του, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ὁνωρίου.

Τὸ γραφεῖον τοῦτο ἦν οἰοῖται θυσιαστήριον. Οὐδεὶς ἐν αὐτῷ εἰσῆρχετο πλὴν τοῦ θαλαμηπόλου του.

Ὁ θαλαμηπόλος πανταχοῦ εἰσχωρεῖ. Τίς πρίγκηψ ἔχει μυστικά δι' αὐτόν;

Ὁ θαλαμηπόλος ἐκδύει τοὺς μεγαλητέ-

ρους ἄνδρας. Βεβαίως διὰ τοῦτο εὐρίσκει τίς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτοὺς τόσῳ μικροῦς, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ τόσῳ δυσειδεῖς.

Στενοὶ τινες φίλοι ἐκλελεγμένοι ἐκ τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς διπλωματίας, συνεμερίζοντο τὸ πρόνομιον τοῦ ὑποτελοῦς τούτου.

Κείμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μεγάρου, ἐπὶ τῶν κήπων, τὸ γραφεῖον τοῦτο φωτίζεται διὰ δύο μεγίστων παραθύρων, ἀφ' ὧν ἡ ἀποψὶς ἐκτείνεται μεγαλοπρεπῆς.

Εἶναι οἱ Παρίσιοι εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Πανταχοῦ βλέπει τις λειμῶνας πεποικιμένους δι' ἀνθίων, παρόδους διὰ μεγαλοπρεπῶν δένδρων, ὧν αἱ συστάδες συγχέονται μετ' ἐκείνων τῶν Ἡλυσίων Πεδίων καὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας μία Ἠβὴ τοῦ Κανόβα. Λευκὴ, ἐν τῷ ἡμίφωτι ἐκείνῳ, προσφέρει εἰς τοὺς διαβάτας τὸ νέκταρ τοῦ μαρμαρίνου αὐτῆς κυπέλλου.

Τὸ κύπελλον τοῦτο, ἄλλως τε, εἶναι ὅλας κενόν, μόνον δὲ τὰ στρουθία τοῦ κήπου δύνανται ἐν αὐτῷ νὰ ποτισθῶσι μετ' ἄφθονον βροχῆν.

Οἱ τοῖχοι τοῦ γραφείου καλύπτονται ὑπὸ ἀνοικτοῦ φαιόχρου ξύλου, ἐπὶ τούτου δὲ ὑπάρχει εἰκὼν ἑναντι μεγάλης τραπέζης γραφείου πλήρους φακέλων ἐγγράφων, διατεταγμένων ἐν πλήρει τάξει.

Ἦτο ἡ εἰκὼν γυναικός, ἀλλ' ἀνευ ὀνόματος ζωγράφου.

Οὐδεμία ὑπῆρχεν ὑπογραφή, οὐδὲν τὸ ὀηλοῦν τὴν πρόλευσιν ἢ τὴν χρονολογίαν.

Ἦτο ἄρα γε ἀντίγραφον εἰκόνας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος;

Ἡ παρισταμένη κυρία ἀνῆκεν εἰς τὸ γένος τῶν μαρκησιῶν τῆς ἐποχῆς τῆς Δουβαρρύ ἢ εἰς τὰς ὠραιότερας συγχρόνους;

Εἶχε κατασκευάσει οὕτως ὁ καλλιτέχνης αὐτήν, ὥστε νὰ καθίσταται ἄλυτον τὸ αἰνίγμα.

Ἡ περιβολὴ ἦν κυρίας τῆς αὐλῆς τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ' διὰ χερὸν, ἡ κόμη σχεδὸν ἀνευ ποῦδρας, λίαν ξανθὴ. Οἱ ὀφθαλμοὶ γαλανοὶ καὶ ἐξαισίσι, τὸ δὲ σύνολον τοῦ προσώπου ἀποπνέον χάριν καὶ γοητείαν.

Οἱ στενωὶ τῷ βαρόνῳ συνδεδεμένοι ὑπέθετον τὸ μυστήριον, ἀλλ' ἐσέβοντο αὐτό.

Οὐδεὶς τούτων εἶχε γνωρίσει τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνας ἐκείνης μεταξύ τῶν παροδικῶν ἐρωμένων τοῦ τραπέζιτου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ βαρόνος καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του ἐξεφύλλιζε μετ' ἀνυπομονησίας ἐπιστολάς τινὰς, ὧν μία ἰδίως ἐφάνετο ἐλκύουσα τὴν προσοχὴν του.

Δεκάκις ἔλαθεν αὐτήν, ἀνεγνώσας περιόπας τινὰς καὶ τὴν ἀσῆκε.

Συχνάκις ἐβλεπε τὴν εἰκόνα καὶ ἐστέναζε.

— Ὅ, τι μοὶ μένει ἐξ ἐκείνης! ἔλεγε κατ' ἑαυτόν.

Ἦτο μίαν μετὰ μεσημβρίαν.

Ὁ ἥλιος διερχόμενος διὰ τῶν λεπτοῦσφῶν παραπετασμάτων ἀπῆστραπτεν ἐπὶ τῶν μεταξίνων καταπετασμάτων τοῦ γραφείου, οὕτινος ἡ ἐπίπλωσις ἦν μεγαλοπρεπῶς ἀπλή.

[Ἐπεται συνέχεια].

Ἡ προστατευομένη τοῦ κυρίου Βάν Ὀσ-
σεν ἀνέμενον ὀρθία, ἔχουσα ὀλίγον κεκλιμέ-
νην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐν στάσει δηλοῦσα συ-
στολήν.

Ἦτο ἀναστήματος ὀλίγον ἄνω τοῦ με-
τρίου, εὐκάμπτου, ραδιοῦ καὶ χαριέντος· τὸ
πρόσωπόν της ἦτο ὠχρὸν καὶ καταβεβλη-
μένον, ἀλλ' ὠραῖον εἰσέτι, καὶ μολονότι με-
γάλη ὀδύνη ἢ θλίψις διηνεκῆς κατέστρεψαν
πάσαν τὴν λαμπρότητά του, τὸ ἐμάρναν
καὶ ἀφῆκαν ἐπ' αὐτοῦ τὸν τύπον ἀνεκφρα-
στοῦ μελαγχολίας, ἢ λεπτότης ὅμως τῶν
χαρακτηριστικῶν της διέσωζον εἰσέτι ἐν αὐ-
τῇ τὰ ἔχνη τῆς ἀρχικῆς αὐτῆς καλλονῆς.

Τὸ στόμα της ἀπώλεσε τὴν ἔξιν τοῦ γε-
λαῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν διαφανεῖς καὶ
γλυκεῖς καὶ ἐκ τοῦ βλέμματός της ἀπήστρα-
πτεν ἢ υπερηφάνια.

Ἡ ἡμέρεια τῆς φυσιογνωμίας αὐτῆς ἐ-
μαρτύρει ἐγκαρτέρησιν ἢ κατάπτωσιν, πᾶν
ἐν αὐτῇ ἐνέπιπεν ἐνδιαφέρον καὶ συμπά-
θειαν, ἤρεσκε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, διότι ἐν ἀ-
γνοίᾳ της ἴσως διέσωζεν εἰσέτι ὅ, τι προσελ-
κύνει καὶ θέλει.

Ἐφαίνετο τεσσαρακοντοῦτις, ἀπέβαινον
ὅμως δυσχερές νὰ εἶπῃ τις ἂν πράγματι εἶχε
τὴν ἡλικίαν ταύτην.

Ἐν τούτοις ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ
ὅτι τὰ ἔτη δὲν τῇ ἀφῆρσαν δύο τινά, ἐφ'
οἷς υπερηφανεύονται πᾶσαι αἱ νεαροὶ γυ-
ναῖκες καὶ διὰ τὰ ὅποια λυποῦνται πάντοτε
αἱ προβεβηκυῖαι ἡλικίαι, ἦγουν τοὺς ὠ-
ραίους λευκοὺς αὐτῆς ὀδόντας καὶ τὴν με-
γαλοπρεπὴ κόμην της.

Ἡ μαῦρη καὶ ἀπέριττος ἐνδυμασία της
ἐξῆρε τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της καὶ
τὴν χάριν αὐτῆς.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἀνοιγομένης θύρας
ὑψωσε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ
της προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς κυρίας Δελώρμ,
ὑποκλινομένη ὃ' εἶτα ὀλίγον ἔτεινε τὴν ἐπι-
στολήν, ἦν ἐκράτει εἰς χεῖρας.

— Εἶναι βεβαίως ἢ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν
ὁ κύριος Βάν Ὀσσεν ἔγραψε πρὶν ἢ ἀναχω-
ρήσῃ ἐκ Παρισίων; εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ,
περιττὸν νὰ τὴν ἀναγνώσω, διότι ἤξευρω τὸ
περιεχόμενον. Καλῶς ὠρίσατε, κυρία, σὰς
ἐπερίμενα ἀνυπομόμως.

— Ἄς εἴσθε καλά, κυρία, διὰ τοὺς κα-
λοὺς σας λόγους, ἀπεκρίθη ἡ παιδαγωγός,
μετὰ φωνῆς ἠδέας καὶ μελωδικῆς, εἶναι φι-
λικοὶ οἱ λόγοι σας καὶ ἐνθαρρυντικώτατοι.
Εὐχαριστῶ! Γνωρίζετε βεβαίως διατί δὲν
ἦλθον ταχύτερον. Μία ἀπὸ τὰς πρώτας μου
μαθητρίδας, νεανίς Ἀγγλίσ, ὑπανδρεύθη κατ'
αὐτὰς εἰς Λονδῖνον, ἐλθοῦσα δὲ πρὸ τινῶν ἡ-
μερῶν εἰς Παρισίους, μὲ παρεκάλεσε νὰ πα-
ρευρεθῶ εἰς τὰς ἐορτάς της, ἐγὼ δὲ ἀναγκ-
ασθεῖσα νὰ ἐνδῶσω εἰς τὰς φιλικὰς παρα-
κλησεις ὀλοκλήρου τῆς οἰκογενείας τοὺς συ-
νῶδουσα.

Ἡ κ. Δελώρμ δὲν ἔπαυε παρατηροῦσα
τὴν παιδαγωγόν, ἐκπληκτος δὲ καὶ υπερχαί-
ρουσα ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν:

— Τί ἐξαιρετος γυναῖκα; τί χάρις, τί
εὐγένεια εἰς τὸ βλέμμα της! Φαίνεται πριγκ-
κίπησσα ἢ παιδαγωγός.

Καὶ ἀπεκρίθη:

— Ὁ κύριος Βάν Ὀσσεν μὰς τὸ εἶπε

πράγματι, θὰ εἰμπερέσωμεν δὲ ν' ἀποζημι-
ωθῶμεν ἢ κόρη μου καὶ ἐγὼ διὰ τὰς ἡμέ-
ρας, τὰς ὁποίας δὲν σὰς εἴχομεν· δὲν εἶναι
ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν κύριον Δελώρμ,
ὁ ὁποῖος μεγάλως ἐλυπήθη, διότι δὲν σὰς εἶδε
πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ.

— Ἄ! ὁ κύριος Δελώρμ δὲν εἶναι εἰς Πα-
ρισίους;

— Καλά, δὲν σὰς τὸ εἶπεν ὁ κύριος Βάν
Ἄμερικήν;

— Πιστεύσατέ με, κυρία, ὅτι πολὺ λυ-
ποῦμαι.

— Δὲν πρέπει νὰ λυπῆσθε. Ὡ! ἐλησμέ-
νησα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ καθῆσθε. Συγ-
χωρήσατέ με.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ὤθησεν ἔδραν, ἐφ'
ἧς ἐκάθησεν ἡ κ. Δουρανδῦ. Ἡ κ. Δελώρμ
ἐκάθησεν ἀπέναντι τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ
ἐπανέλαθεν:

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς ἐρωτήσω. Ἡ-
ξεύρω ὅτι ὑπῆρξατε παιδαγωγός τῶν τέκνων
τοῦ κυρίου Βάν Ὀσσεν, ὁ ἐπιστηθιώτερος
φίλος τοῦ κυρίου Δελώρμ, σὰς ὑποληπτεται
μεγάλως. Ἄλλως τε, κυρία — καὶ τούτο δὲν
τὸ λέγω διὰ νὰ σὰς κολακεύσω — τὸ τόσον
συμπληθικὸν πρόσωπόν σας, ἢ χάρις σας
καὶ ὅλα σας φανερώνουν ποῖα εἴσθε καὶ ποῖα
εἶναι ἡ ἀξία σας... Πολὺ ἐπιτυχῆς λογίζομαι
ὅτι ἀναλαμβάνεται τὴν διαπαιδαγώγησιν
τοῦ ἀγαπητοῦ μας τέκνου. Τὸ ἔργον θὰ εἶ-
ναι ἐπίπονον καὶ θὰ κοπιᾷσθε πολὺ ἢ ἀ-
ποστολή, ἢ ὁποία σὰς ἀνετίθη, εἶναι ἀπο-
στολή ἀφοσιώσεως. Ἡ Χρυσουγὴ πλησιάζει
τὰ δεκαεπτὰ χρόνια καὶ ὅμως θὰ τὴν πά-
ρετε διὰ μικρὸν παιδί. Δὲν ἠξεύρει τίποτε ἢ
σχεδὸν τίποτε, θὰ τὴν μάθετε ἀπ' ὅλα.

»Φεῦ! καθὼς σὰς τὸ ἔγραψεν ὁ κύριος
Βάν Ὀσσεν, δὲν ἔχετε μόνον νὰ τὴν παιδα-
γωγῆσθε, πρέπει νὰ διαπλάσετε τὸν νοῦν
της, νὰ μορφώσετε τὸ πνεῦμα της. Ἡ
Χρυσουγὴ μὰς ἐπροξένησε πολλὰς ἀνησυ-
χίας κατὰ τὰ παιδικὰ της χρόνια· ἦτο φι-
λάσθετος, ἀδύνατος κράσεως. Μέσα στὰ δέκα
της χρόνια, ἐκεῖ ποῦ ἐμεγάλωνε καὶ ἀνε-
πτύσσετο ὡς ἐκ θαύματος, ἐπεσεν ἐξαφνα
βαρῶς ἀσθενῆς. Ἡ ἀσθενεία της διήρκεσε
πολὺ, καὶ πολλακίς ἐπιστεύσαμεν ὅτι τὸ
παιδί μας δὲν θὰ ἐξοῦσε ἐσώθη ὅμως, δόξα
τῷ Θεῷ. Ἄλλὰ δυστυχῶς ἡ ἀσθενεία προσ-
έβαλε τὸ ἠθικὸν τοῦ παιδιοῦ καὶ ὁ νοῦς μέ-
νει σκοτισμένος. Πρόκειται τῶρα νὰ φωτι-
σθῇ τὸ πνεῦμά της, πρόκειται νὰ καθοδη-
γηθῇ ἢ διάνοιά της, πρέπει νὰ τὴν βοηθή-
σωμεν ν' ἀναπτυχθῇ ὁ νοῦς της.

— Ὅσον ἐμπρωῶ, κυρία, θὰ σὰς βοη-
θῆσω εἰς τὸ ἔργον σας καὶ ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι
θὰ θριαμβεύσετε.

— Ναι, ἂς τὸ ἐλπίσωμεν· θὰ θριαμβεύ-
σωμεν, διότι θὰ ἐνώσετε τὰς προσπάθειάς
σας μὲ τὰς ἰδικὰς μου.

— Εἶμαι βεβαία ὅτι σεῖς θὰ κάμετε
πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἐμὲ. Ναι μὲν μία
μητέρα ἔχει ἐπάνω εἰς τὸ παιδί της δύνα-
μιν, τὴν ὁποίαν ἄλλη γυνὴ δὲν εἰμπερεῖ ποτὲ
νὰ ἔχῃ, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἢμπερεῖτε νὰ
βασισθῆτε εἰς τὴν ἀφοσιώσιν μου· δὲν θὰ
ὑπολογίσω τοὺς κόπους μου.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω καί τι.

— Ἐχετε τὸ δίκαιωμα νὰ μ' ἐρωτήσετε.

— Ἡξεύρω ὅτι εἴσθε χήρα· εἴχατε ὅμως
παιδιά;

Τὸ βλέμμα τῆς παιδαγωγοῦ ἀπήστραψεν.

— Ἐν, ἀπεκρίθη μετὰ προσπαθειῶν, ὅ-
πως ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν της.

— Ἦτο ἀγόρι;

— Ὅχι, κοριτσάκι.

— Καὶ τὸ ἔχασατε;

— Τὸ ἔχασα!

— Εἰς ποῖαν ἡλικίαν;

— Ἦτο πολὺ μικρὸν.

— Πῶς ὠνομάζετο;

— Λουκία.

— Ἀτυχῆς μήτηρ! ἐστὲναξεν ἡ κυρία
Δελώρμ.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, διότι καὶ αὕτη
ἐνεθυμήθη τὴν θυγατέρα της, ἦν ἀνῆρπα-
σεν ὁ θάνατος.

Ἡ παιδαγωγὸς ἀπέμασεν ἠδὴ τὰ δά-
κρυά της καὶ ἀνίστατο ἰσχυρῶς ὅπως ἐμ-
ποδίσῃ νὰ ἐξέλθῃ λυγμός, ὅστις τὴν ἐπνίγε.

— Θὰ σὰς εἶπε προσέτι ὁ κ. Βάν Ὀσ-
σεν, ἐπανέλαθεν ἡ κυρία Δελώρμ, ὅτι θὰ
λαμβάνετε ἐξ ἑξατάσων φράγκα τὸ ἔτος.

— Εἶναι πολλὰ, κυρία, πολλὰ.

— Καθόλου, ὁ κύριος Δελώρμ μάλιστα
τὰ ἐθεώρησε καὶ ὡς ὀλίγα, ἀλλ' οἱ μισθοὶ
σας λογίζονται ἐκτὸς ἐκείνου τὸ ὅποῖον ὁ κύ-
ριος Δελώρμ σκέπτεται νὰ κάμῃ ἀργότερα.

Ἐπειδὴ σπανιώτατα θὰ εἴσθε μακρὰν τῆς
Χρυσουγῆς, ἐννοεῖται ὅτι θὰ ἔχετε τὸ φα-
γητόν σας καὶ τὸν ὕπνον σας ἐδῶ. Θὰ ζή-
σωμεν μαζὴ καὶ ἐλπίζω μὲ φιλίαν, τὴν ὁ-
ποίαν τίποτε δὲν θὰ διαταράξῃ. Μολονότι
ἡ θύρα τοῦ δωματίου σας εἶναι εἰς τὸν διά-
δρομον ἀπὸ τὸν ὅποιον περνοῦν αἱ ὑπηρετρίαι
καὶ εἶναι ἀνεξάρτητον τὸ δωμάτιόν σας ἀπὸ
τὰ ἄλλα δωμάτια, εἶχε ὅμως μίαν θύραν,
διὰ τῆς ὁποίας συγκοινωνεῖ μὲ τὸ δωμάτιον
τῆς Χρυσουγῆς, ἀπὸ τὸ ὅποῖον χωρίζεται
μὲ ἐν μικρὸν δωματίον αὐτὸ ἢμπερεῖ νὰ
σὰς χρησιμεύσῃ διὰ νὰ ἔχετε τὰ φορέματα
σας. Θὰ τὰ ἰδῆτε ὅλα αὐτὰ σιγά-σιγά. Οἱ
ὑπηρεταὶ μας θὰ ἦναι καὶ ἰδιοὶ σας· θὰ ἔ-
χετε τὸ δίκαιωμα νὰ τοὺς διατάσσετε, αὐ-
τοὶ δὲ ὀφείλουν νὰ σὰς ὑπακούουν, ὅπως ὁ-
ὑπακούουν εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν.

— Δὲν θὰ καταχρασθῶ ποτὲ τὴν ἐξου-
σίαν, τὴν ὁποίαν εὐαρεστῆσθε νὰ μοὶ δώ-
σετε, ἀπεκρίθη ἡ νεαρά γυνὴ ἑλαφρῶς μει-
διασσα.

— Πότε ἐπιστρέψατε ἀπὸ τὸ Λονδῖνον;
ἠρώτησεν ἡ κυρία Δελώρμ.

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας, πολὺ ἀργά.

— Ἐβρέκατε καὶ τὰ πραγματὰ σας;

— Ὅχι, κυρία, ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ
παραυσιασθῶ προηγουμένως.

— Ποῦ τὰ ἔχετε;

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου, κυρία, εἰς τὰς
Βκτινιόλας, ὅπου κρατῶ μικρὸν εἰκημα.

— Πολὺ καλά, ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐτοιμα-
σωσι μίαν ἀμαξάν καὶ θὰ ὑπάγετε νὰ πα-
ρετε ὅ, τι θέλετε.

Ἡ παιδαγωγὸς ὑπεκλίνατο εἰς ἐνδειξιν
συγκαταθέσεως.

— Ἐλάτε τῶρα, ἐπανέλαθεν ἡ κυρία
Δελώρμ, θὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν μαθή-
τριαν σας.

Θ'

Καρδιά ανοιγομένη.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐξήπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους ἔχουσα προσποιεῖτο ὅτι ὑπνώττει, ὅτε δὲ ἠνοιχθῆ ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς, ὕψωσε βραδέως τὰ βλέφαρά τῆς καὶ ἀκίνητος διατελοῦσα ἐπὶ στιγμὴν παρετήρησε τὴν ἀγνωστον νεαρὰν γυναῖκα, ἣν εἰσήγαγεν ἡ κυρία Δελώρμ.

— Καλὴ ἡμέρα, δεσποινίς, εἶπεν ἡ παιδαγωγὸς μετὰ τῆς ἡδέας καὶ θεραπευτικῆς αὐτῆς φωνῆς.

Ἡ Χρυσουγὴ ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἤνοιξε μεγάλως τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ἂν εἶ ἡ φωνή, ἣν ἤκουσε, παρήγαγεν ἐν αὐτῇ μυστηριώδη παλμόν.

— Χρυσουγὴ, κόρη μου, εἶπε τότε ἡ κυρία Δελώρμ, ἡ κυρία εἶναι ἡ παιδαγωγὸς σου.

— Ναί, δεσποινίς, εἰς ἐμὲ οἱ γονεῖς σου ἠθέλησαν ν' ἀναθέσωσι τὴν ἀγωγὴν σου, εἶμαι δὲ βεβαία ὅτι αὐτὸ θὰ ἦναι εὐχάριστον δι' ἐμέ. Θὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι διὰ ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἀγαπητῶν γονέων σας, πᾶν ὅ,τι δύναμαι διὰ νὰ σοὶ καταστήσω τὴν ἐργασίαν εὐκόλον καὶ εὐάρεστον.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἔπαυε παρατηροῦσα τὴν παιδαγωγόν. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἐγένετο ἰλαρὸν καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἠκτινοβόλει. Αἶφνης ὠρθῶθη καὶ τὸ μέτωπόν τῆς ἐφαιδρύνθη ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ βλέμματός τῆς.

— Τί ἀξίεραστος κόρη! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ παιδαγωγός.

Ἡ Χρυσουγὴ προχωρήσασα πρὸς αὐτὴν τῇ εἶπεν :

— Σὰς ἐπερίμενα. Ὁ πατὴρ μου μοὶ ὠμίλησε διὰ σὰς, ὁ πατὴρ μου ἀνεχώρησε καὶ δὲν ἤξεύρω πότε θὰ ἐπιστρέψῃ. Μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ εἴσθε φίλη μου, ἀδελφὴ μου, ἀλλ' εἶπέτε μου θὰ εἴσθε ἀληθῶς φίλη μου, ἀδελφὴ μου ;

— Ναί, παιδί μου, ἀπεκρίθη ἡ νεαρὰ γυνὴ μετὰ φωνῆς παλλομένης ἐκ συγκινήσεως· θὰ ἦμαι φίλη σου, ἀδελφὴ σου.

— Καὶ ὀλίγον καὶ μήτηρ σου, προσέθηκεν ἡ κυρία Δελώρμ.

Ἡ παιδαγωγὸς ἀνεσκήρτησεν.

— "Α! εἶμαι εὐχαριστημένη, πολὺ εὐχαριστημένη, εἶπεν ἡ Χρυσουγὴ.

— Ὁ πατὴρ μου μοὶ ἐσύστησε νὰ σὰς ἀκούω, ἐπανελάθειν ἡ Χρυσουγὴ, μοὺ εἶπεν ὅτι θὰ με μάθετε πολλὰ πράγματα, πολλὰ μοὺ εἶπε ἀκούει νὰ ἦμαι καλὴ πρὸς σὰς, θὰ τὸ ἴδῃτε· δὲν εἶμαι κακὴ... Μοὶ εἶπε προσέτε νὰ σὰς ἀγαπῶ πολὺ. "Α! ναί, ναί, θὰ σὰς ἀγαπῶ πολὺ!...

Καὶ δι' αὐτομάτου ὁρμῆς ἔρριψε τοὺς βραχίονας περὶ τὸν τραχήλον τῆς παιδαγωγού.

— Ἰδέτε, εἶπε μετὰ ζωηρότητος, ἀπὸ τῶρα σὰς ἠγάπησα!

— "Α! ἀγαπητὴ μου, ἀγαπητὴ μου, θὰ σὲ ἀγαπῶ παραπολύ! ἐψιθύρισε ριγῆσκα σύσσωμος ἡ νεαρὰ γυνὴ καὶ σφίγγουσα τὴν Χρυσουγὴν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς.

Τῇ φορᾷ ταύτῃ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστεῖλῃ τὴν συγκίνησιν τῆς· λυγμὸς ἐξέφυγε τοῦ στήθους τῆς καὶ τὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Συγχαρησάτέ με, κυρία, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὴν κυρίαν Δελώρμ· ἡ δεσποινίς Χρυσουγὴ μὲ κατέλαθεν ἀπροσδοκῆτως, τὸσον δὲν τὸ ἐπερίμενα... ἐλησμόνησα τὸν ἑαυτὸν μου... Ζητῶ...

— Δὲν ζηλοτυπῶ, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δελώρμ ὑπομειδιῶσα, καὶ δὲν ἔχετε νὰ ζητήσετε συγγνώμην διὰ πρᾶγμα τὸ ὅποιον εἶμαι ὑπερευχαριστημένη.

Καὶ προσέθηκε μετὰ τόνου μυστηριώδους :

— Χρειάζονται ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἡμπορέσετε νὰ ἐπιτύχετε.

— "Ω! θὰ ἐπιτύχωμεν, κυρία! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνὴ· κἄτι τι μοὶ τὸ λέγει.

— "Ελα, σὰς ἀφίνω, εἶπεν ἡ κυρία Δελώρμ.

Καὶ ἐξῆλθε χαριετίσασα τὴν νεαρὰν γυναῖκα διὰ φιλικῶν κινήματων τῆς κεφαλῆς.

Ἡ παιδαγωγὸς καὶ ἡ μαθήτρια ἔμειναν ἐπὶ στιγμὴν ἐναντι ἀλλήλων θεωροῦσαι ἑαυτάς ἀφώνως. Βεβαίως ἡ κυρία Δουράνδου δὲν προσεδόξα νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντι τοσοῦτον χαριέστου καὶ ὠραίας κόρης.

— Τὸ βλέμμα τῆς μὲ γοητεύει, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Ἡλίθιος ἡ κόρη αὕτη! "Ὀχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἡλίθιος! Τί εἶναι λοιπὸν ἐκείνο, τὸ ὅποιον λάμπει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἐὰν δὲν εἶναι νοημοσύνη!

Ἡ Χρυσουγὴ μειδιῶσα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς νεαρᾶς γυναίκου.

— Ἐλάτε ἐδῶ, τῇ εἶπε.

Καὶ ἔσυρεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἐφ' οὗ ἐκάθησαν πλησίον ἀλλήλων.

— "Α! εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! ἐψιθύρισε ἡ νεᾶνις εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Δουράνδου.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν, ἀγάπη μου, διατί εἶσαι τὸσον εὐχαριστημένη ;

— Διατί ; διότι θὰ ἦσθε καλὴ μου φίλη, διότι θὰ ἦμαι πάντοτε μαζὶ σας.

— "Ὡστε ἤξευρετε ὅτι ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ σὲ καμῶ νὰ ἐργάζεσθαι καὶ δὲν δυσχερατεῖσαι ;

— "Ὀχι.

— Ἡ σπουδὴ ὅμως εἶναι συνήθως δύσκολον καὶ ἐπιπικρόν πρᾶγμα.

— "Ὀχι μαζὶ σας, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ μετὰ πεποιθήσεως.

— Ὅθ ἦσαι εὐπειθής ;

— Θὰ καμῶ ὅ,τι θέλετε.

— "Εἶλα νομίζω ὅτι συνεννοοῦμεθα κάλλιστα.

— Τί θὰ με μάθετε ;

Ἡ παιδαγωγὸς ὑπεμειδιῶσα.

— Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη, ἀπεκρίθη, πρέπει πρῶτον νὰ μάθω τί ἔμαθες ἕως τώρα.

— Δὲν ἤξεύρω μεγάλαια πράγματα.

— Ὅθ ἴδωμεν.

— Νὰ σὰς εἶπω, αἰσθάνομαι καλῶς ὅτι ὑπαρχοὺν ἀπειρα πράγματα, τὰ ὅποια δὲν γνωρίζω. Μερικὰ ὅμως αὐτῶν ἐπιθυμῶ νὰ ἐννοήσω καὶ νὰ μάθω... ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ. Εἶναι μέσα εἰς τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθουν.

— Ὅθ σὲ βοηθήσω, φῶς μου, καὶ ἐλπίζω πολὺ ὅτι θὰ ἐξέλθουν.

Ἡ νεᾶνις ἔθηκε πολλὰκις τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶναι ἴδικό μου λάθος, ὑπέλαθε μετὰ χαριεστάτου πλήν ὀργίλου κινήματος.

— Ἀλλὰ τίποτε λοιπὸν δὲν ἔγινε, πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς διανοίας τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς κόρης ; διανοεῖτο ἡ παιδαγωγός· δὲν προσεπάθησαν λοιπὸν ποτὲ νὰ γυμνάσουν τὸ πνεῦμά τῆς ; Παράδοξον νομίζει τις ὅτι ἐκουσίως ἀφέθη οὕτω !

— Πόσον αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἐπανελάθειν ἡ Χρυσουγὴ αἰμύλως πλησιάζουσα πρὸς τὴν κυρίαν Δουράνδου· νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι πλέον ἢ ἰδίαι Χρυσουγὴ, καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγου, ἀφ' ὅτου εἴσθε ἐδῶ, ὅλα μετεβλήθησαν.

Μετὰ μικρὰν σιωπὴν ἐξηκολούθησεν :

— Πρὸ ὀλίγου, ὅταν εἰσήλθατε, ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπιτήδες.

— "Α! Καὶ διατί ἐκλείσατε τοὺς ὀφθαλμούς σου ;

— Δὲν ἤξεύρω, οὔτε δύναμαι νὰ εἶπω... ἀλλὰ τοὺς ἤνοιξα ἀμέσως διὰ νὰ σὰς παρατηρήσω· με παρατηρεῖτε καὶ σεῖς. "Ὡ πόσον τὸ βλέμμα σας ἦτο γλυκὺ καὶ πλήρες στοργῆς!... Ἀμέσως ἐνόμισα ὅτι ὅλα ἐκινεῖντο ἐντὸς μου καὶ ἠσθάνθη καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω. Μοὶ ἐφάνη ὅτι πρὸ πολλοῦ εἴσθε φίλη μου, ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῆ, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ πηδῆσω εἰς τὸν λαιμόν σας καὶ σὰς ἐναγκαλισθῶ !

— Μικρὰ μου! παιδί μου! ἐψιθύρισε ἡ παιδαγωγὸς σφοδρὰ συγκινηθεῖσα.

Ἡ Χρυσουγὴ ἐστήριξεν ἡρέμα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς νεαρᾶς γυναίκου, καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς αὐτῆς :

— "Α! σὰς ἀγαπῶ πολὺ.

Ἡ κυρία Δουράνδου συνέβληθεν αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις μετὰ παραφορᾶς, καὶ ἐπὶ στιγμὰς ἤκουετο ἦχος φιλημάτων.

— Διατί εἶμαι ἔτσι ; τί συμβαίνει λοιπὸν ; ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Διατί τοσαύτη στοργὴ πρὸς τὸ παιδίον αὐτό, τὸ ὅποιον πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας ἐγνώρισα !

Ἡ Χρυσουγὴ, φαιδρὰ καὶ ἀπαστραπτουσα ἐκ χαρᾶς, ἐκράτει τὰς χεῖρας τῆς παιδαγωγού ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς.

— Πόσον μοὺ ἀρέσει νὰ με ἐναγκαλιέσθαι! εἶπεν.

Καὶ ἀμέσως λαβοῦσα μυστηριώδες πῶς ἦθος ἐπανελάθειν :

— Τὸ αὐτὸ ἠσθάνομαι ὅτε με ἐνηγκαλιζέτο ἐκεῖνος.

— Περὶ τίνος λοιπὸν ὁμιλεῖς ;

— Περὶ ἐκείνου.

— Ποῖος εἶναι αὐτός ;

— Ὁ Ἀδριανός, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσουγὴ εἰς τὸ οὖς τῆς παιδαγωγού.

— Ποῖος εἶναι αὐτός ὁ Ἀδριανός ; ἠρώτησεν.

— Εἶς νεός.

— "Α! εἶναι νεός ;

— Ναί.

— Ἐδῶ σὲ ἐνηγκαλίσθη ;

— "Ὀχι.

- Ποῦ λοιπόν ;
- Εἰς τὴν Κορδελιέρην.
- Τί εἶναι αὐτή ἡ Κορδελιέρη ;
- Μία οἰκία μὲ κήπον ἀνήκουσα εἰς τὸν πατέρα μου.

— Ἐνωῶ, ὑπέλαβεν ὑπομειδιῶσα ἡ παιδαγωγός, ὁ κύριος Ἀδριανὸς εἶναι φίλος τοῦ πατρὸς σου.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσαιγὴ, κινήσασα τὴν κεφαλὴν, ὁ πατήρ μου ὠργίσθη ὅταν ἐπέστρεψεν ἐκ Παρισίων... ὠργίσθη ἄσχημα καὶ εἰδιώξε τὸν Ἀδριανόν.

— Ἦλθε λοιπὸν εἰς τὴν Κορδελιέρην ὁ Ἀδριανὸς κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατρὸς σου ;

- Ναί.
- Διατί ἦλθεν ;
- Διὰ τὸ μὲ ἴδη καὶ τὸ συνομιλήσωμεν.
- Προηγούμενως τὸν ἀπήνησες πολλάκις ;

- Δὲν τὸν εἶδον ποτέ.
- Ἀλλὰ σ' ἐγνωρίζεν ἐκεῖνος ;
- Δὲν ἤξεύρω μὲ ἤκουσε νὰ τραγουῶ. Καὶ ἤρξατο τερετίζουσα τοὺς πρώτους στίχους :

Μιά ἡμέρα, ἡ ἡμέρα ἄστος τριαντάφυλλο.

Εἶτα δ' ἐπανάλαβε :

- Ἀνέβη εἰς τὸν τοῖχον διὰ τὸ μὲ ἴδη, ἐγὼ δὲ τότε τῷ ἤνοιξα τὴν θύραν τοῦ κήπου.
- Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνη εἰς Κορδελιέρην ;
- Ἦμην μὲ τὴν Φραγκίσκην.
- Μὲ τὴν Φραγκίσκην ;

— Ναί, μὲ τὴν καλὴν Φραγκίσκην τὴν ὑπρέτριάν μας μὲ ἀγαπᾶ πολύ ἡ καλὴ Φραγκίσκη, μόνον ποῦ δὲν μὸν ὀμιλεῖ, οἷότι εἶναι ἄφωτος.

— Δὲν ἦτο λοιπὸν μαζὶ ἡ μητέρα σας εἰς τὴν Κορδελιέρην ;

— Ὅχι, νὰ σὰς εἰπῶ, ἡ μητέρα μου... Καὶ διεκώλυε ἀποτόμως, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι μία τῶν κυριωτέρων συστάσεων τοῦ πατρὸς τῆς ἦτο νὰ μὴ φανερώσῃ ποσὸς εἰς τὴν παιδαγωγὸν τῆς ὅτι ἐξῆσεν ἐν Ἰταλίᾳ, Ἐλβετίας καὶ εἶτα ἐν Κορδελιέρῃ, χωρὶς ποτέ νὰ ἴδῃ τὴν μητέρα τῆς.

- Λοιπὸν ἡ μητέρα σας ; ἠρώτησεν αὐτὴν ἡ κυρία Δουράνδου.
- Ἦτο εἰς Παρισίους.
- Μὲ τὸν πατέρα σας ;
- Ναί.

— Ἦνοιξες λοιπὸν τὴν θύραν τοῦ κήπου εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ὀνομάζεις Ἀδριανόν, εἰς ἓνα ἄγνωστον ;

— Μὴπως ἔκαμα ἄσχημα ;

— Ναί, μικρά μου, ἄσχημα ἔκαμες : δὲν σοῦ λέγω σήμερον διατί ἔκαμες ἄσχημα, θὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω ἀργότερον καὶ θὰ μ' ἐνοήσῃς τότε. Τέλος τί σοῦ εἶπεν ὁ νέος ἐκεῖνος ;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Χρυσαιγῆς ὑγράνθησαν ὑπὸ δακρῶν, τοῦτο δ' ἐσημαίνειν ὅτι δὲν ἦτο ἀναίσθητος εἰς τὴν πρώτην μομφὴν τῆς παιδαγωγοῦ αὐτῆς.

— Πολλά πράγματα, ἀπεκρίθη μετὰ φωνῆς βραδείας· μοὶ εἶπεν ὅτι μὲ ἠγάπα.

Ἡ κυρία Δουράνδου ἐρρίγησεν ἐξ ἀγανακτήσεως.

— Καὶ σὲ ἐνηγκαλίσθη ; ὑπέλαβε μετὰ μεγάλης κατηφέας.

- ὦ ! ὄχι τὴν πρώτην ἡμέραν.
- Ἦλθε λοιπὸν πολλάκις εἰς τὴν Κορδελιέρην ;
- Ναί.
- Ἀλλὰ τότε τί ἔκαμε λοιπὸν ἡ ἀφωτος ὑπρέτριά σας, ἡ Φραγκίσκη ; ἀνέκραξεν ἡ παιδαγωγός.

— ὦ ! δὲν ἦτο εὐχαριστημένη ἡ Φραγκίσκη ἑμάλωνε πάντοτε, ἀλλὰ μὰς ἠκολούθει βῆμα πρὸς βῆμα εἰς τὸν κήπον καὶ εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἤκουε ὅ,τι ἐλέγομεν.

Ἡ κυρία Δουράνδου ἀφῆκε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Ἐνωῶ τὰ λοιπὰ, εἶπεν ὅταν οἱ γονεῖς σας ἐπέστρεψαν ἐκ Παρισίων, συνέλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ τὸν Ἀδριανόν καὶ ὁ πατήρ σου τὸν ἐξεδιώξε, οἷότι ἐτόλμησε νὰ ἔλθῃ ἐκεῖ.

Ἡ Χρυσαιγὴ ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν.

— ὦστε, ἐπανάλαβεν ἡ παιδαγωγός, δὲν δυσηρεστήθησθε ὅταν σὲ ἐνηγκαλίσθη ὁ Ἀδριανός ;

— Ὅχι, μὲ πύχαριστησεν.

Ἀρκούντως μακρὰ σιωπὴ ἐπηκολούθησε τὴν ἀφελῆ ταύτην ἀπάντησιν.

Ἡ παιδαγωγὸς παρετήρει τὴν νεανίδα ἐταστικῶς, ὡς ἂν εἴη ἤθελε ν' ἀναγνώσῃ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτῆς τί συνέβαιναν ἐν ἐαυτῇ.

— Τέλος πάντων, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, οἱ λόγοι τοῦ τολμηροῦ ἐκεῖνου νέου δὲν ἐθῆξαν τὴν ἀπλακτικότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς τῆς !

— Εἶτα σύρουσα τὴν Χρυσαιγὴν πρὸς ἑαυτήν τὴν ἠσάσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἐν τούτοις ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῆς κόρης ἐνόησεν ὅτι δὲν τῇ εἶπε τὰ πάντα. Ὅθεν ἡ κοραῖς αὕτη, τὴν ὁποίαν τῇ ἐνεπιστεύθησαν καὶ ἠτίς ἐμελλε νὰ τῇ ἀνήκει, οὐδὲν ὤφειλε νὰ τῇ κρύπτῃ. Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐκμυστήρευσε τῆς Χρυσαιγῆς τῇ παρέσχεν ἐνδιαφέρον ἀντικείμενον μελέτης· ἡ νεανὶς ὑφίστατο ἡδὴ πρώτην καὶ σπουδαίαν ἐξέτασιν τῶν ἠθικῶν αὐτῆς δυνάμεων.

— Ἀγαπητὴ μου, εἶπε μετὰ φωνῆς ἠδείας καὶ πληροῦς στοργῆς, θὰ σ' ἐρωτήσω ἀκόμη ὀλίγα καὶ θὰ μοὶ ἀποκριθῆς μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς καὶ πρότερον εὐλικρινείας.

- Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσαιγὴ.
- Εἶδες τὸν Ἀδριανόν, ἀφ' ὅτου τὸν εἰδιώξεν ὁ πατήρ σου ;
- Ναί, ἀπαξ.
- Εἰς Κορδελιέρην καὶ πάλιν ;
- Ναί.
- Τὸ εἶπες εἰς τὸν πατέρα σου ἢ τὴν μητέρα σου ;

- Ὅχι.
- Ὅχι ;
- Δὲν ἐτόλμησα.
- Ἀ ! βλέπεις, ἀγαπητὴ μου, βλέπεις, ἐνόησες ὅτι ἦτο κακὸν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐπραξες !

Ἡ Χρυσαιγὴ ἔγεινε καταπόρφυρος.

— Τέλος, ἐπανάλαβεν ἡ παιδαγωγός, τὸν εἶδες ἀπαξ· τί ἐγένετο κατὰ τὴν συνέντευξιν αὐτῇ ;

— Ἦτο ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον τοῦ κήπου.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Τὰ ἐξῆς νέα βιβλία ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Αἱ τιμαὶ διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐνοοῦνται εἰς χρυσόν.

« Ἀπόκρυφα Κωνσταντινουπόλεως ἦτοι σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει » ὑπὸ Χ. Σαμαρτίδου, δραχ. 2.
 « Μάρτυς ἡ Λαυρεντία » μυθ. Ἀ. Δευνερύ, δραχ. 2,50.
 « Μεγάλῃ Περιουσίᾳ » μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, δρ. 2,75.
 « Οἱ Μοικανοὶ τῶν Παρισίων » μυθ. Α. Δουμαῖ, δρ. 5.
 « Ὁ Πλοῖαρχος Κορκорάν » μυθ. Ίουλ. Βέρν, δρ. 1,30.
 « Ροβῖνος Χρόδ ὁ Ἐπατριδῆς » μυθ. Α. Δουμαῖ, δρ. 1,25.
 « Ὁ Ροκαμβόλ » μυθ. Ποντὸν δὲ Τερράιλ. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 18 ἀοκλήρων βιβλίων, ἐκαστοῦ εἰς τόμους διηρημένον : « Τὰ δράματα τῶν Παρισίων » τόμ. 3. « Ἄθλος Ροκαμβόλ » τόμ. 2. « Ἀνάστασις Ροκαμβόλ » τόμ. 2. « Τελευταία λέξις Ροκαμβόλ » τόμ. 2. « Ὁραία Ἀνθοκόμος » τόμ. 2. « Αἱ Ἀθλιότητες τοῦ Λονδίνου » τόμ. 2. « Αἱ Κατεδαφίσεις τῶν Παρισίων ». « Τὸ Σχηματῖον τοῦ Ἀπηγχοπισμένου ». « Ἡ Ἐπιστροφή τοῦ Ροκαμβόλ » τόμ. 3. « Οἱ Νέοι Ἀθλοὶ τοῦ Ροκαμβόλ ». Τὸ ὅλον τόμοι 18. Τιμὰται ἀλόκληρος ἡ σειρὰ δρ. . . . 40.
 « Ἡ Μνηστὴ τῶν Ἐκταμορμυρίων » συνέχεια τῶν μυθιστορημάτων « Κόμητος Μοντεχρήστου » καὶ « Ἀρχόντος τοῦ Κόσμου » τόμ. 3, δραχ. 4.
 « Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος καὶ τὰ Ἀνεκδοτα αὐτοῦ » ὑπὸ Γεωργ. Λαμπίση, τόμ. 2, δρ. 4.
 « Αἱ Τραγωδίαι τῶν Παρισίων » μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμ. 9, δρ. 10.
 « Μαρκόφ ὁ Μαλιούνης » καὶ συνέχεια « Ὁ Μαρκήσιος Δὲ Λοῦ-Ρονάν » τόμ. 2, δρ. 3,50.
 « Ὁ Πυροσθέστης » καὶ συνέχεια « Ἡ Ἀπορρανισθεῖσα Κόρη », τόμ. 2, δρ. 3,50.
 « Ὁ Ἐγγαστρίμυθος » μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν, τόμ. 3, δ. 3.
 « Ἡ Γυναικίς, τὰ Χαρτίκα καὶ τὸ Κρασί » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκχ μετ' εἰκόνων, λεπτὰ. 80.
 « Νάθαν ὁ Σοφρὸς » ὑπὸ Lessinc, ἐκ τῶν φιλολογικῶν παρήργων Θ. Ἀφεντούλη, δρ. 1,25.
 « Ὁ Καμπούρης τῶν Παρισίων » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκχ δρ. 1.
 « Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου » μετ' εἰκόνων ὑπὸ Κωνσταντίνου Σταυρίδου, τόμ. 2, δρ. 5.
 « Ποιήματα » Ἀχιλλέως Παράσχου, τόμ. 3, δρ. . . 5.
 « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων » μυθ. Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. I. Καρασσούτσα μετ' εἰκόνων, τόμ. 2, δρ. 4.
 « Οἱ Ἀθλοὶ » Β. Οὐγκῶ μετὰφρ. I. Ίσιδ. Σκυλίση μετ' εἰκόνων, τόμ. 5, ἀδετ. δρ. 10, χρυσόδες δρ. 13.
 « Ἱστορία τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου » ὑπὸ Βαρόνου Βαζανκούρ ἐπὶ τουτῶραποσταλέντος εἰς Κριμαίαν, τόμ. 2, δρ. 5.
 « Οἱ Ἔργα τῆς Θαλάσσης » μυθιστ. Βικτωρος Οὐγκῶ μετὰφρ. Α. Γ. Σκαλίδου, δραχ. 2.
 « Αἱ Κατηραμένοι τῶν Παρισίων » μυθιστ. Ίουλίου Μαρῦ, τόμ. 2, δραχ. 3.
 Δράματα Βικτωρος Οὐγκῶ : « Μαρία Τυδορίς » δρ. . . 1.
 « Ἄγγελος Παταύιου » δρ. 1.
 « Ἐρνάνης » δραχ. 1.
 « Βυσφράβοι » δραχ. 1.
 « Ροῦτ Βλάς » δραχ. 1.
 « Τὰ Σκότη τῆς Ζωῆς » μυθιστορία κατὰ μετὰφρασιν Στυλ. Ραπτοπούλου, δραχ. 1,75.
 « Ἐν Ἀγωνίᾳ » μυθιστ. Ίουλίου Μαρῦ, τόμ. 3, δρ. 2.
 « Ὁ Ἰατρός τῶν Πτωχῶν » μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν, δραχμάς. 2,50.
 « Ἡ Μικρὰ Μήτηρ », μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ, δραχ. . . 3.
 « Ἡ Ἀρτοπάλις » μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν δρ. 5.
 « Ὁ Χονδροκέφαλος » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκχ δραχ. . 1,50.
 « Ἡ Αὐτοῦ Ἵψηλότης ὁ Ἔρωσ » μυθ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμ. 7, δραχ. 6.
 « Οἱ Ἀθλοὶ τοῦ Λονδίνου » μυθ. Π. Ζακκὸν τόμ. 2, δρ. 250
 « Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ » μὲ συνέχειαν : « Ἡ Ἀνυμφορὸς Μήτηρ » μυθ. Α. Μαρτελλύ δραχ. 2,30
 « Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία » ἦτοι συλλογὴ ἑλληνικῶν ἁσμάτων μετὰ πλείστον εἰκόνων, δραχ. 1,50.
 « Ὁ Σαῖφ Ζουλιανῶν » Ἀραβικὸν μυθιστόρημα δρ. 1,75.
 « Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού » καὶ συνέχεια : « Τὸ Ἄνεθος τῆς Ἀλόης » μυθ. I. Φ. Σμιθ, τόμ. 2, δραχ. 3.
 « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυθιστ. Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν τόμ. 4, δραχ. 4.
 « Ὁ Ροῦς Μάννερικη » μυθ. Οὐάλλερ Σκωτ δραχ. . 2.
 « Ἡ Δεκαήμερος » τοῦ Βοκκακίου, ἀδετος δρ 2,50 χρυσόδες δραχ. 4.
 « Ὁ Κερατὰς » Πῶλ δὲ Κόκχ κατὰ μετὰφρασιν Κλεάνθου Τριανταφύλλου δραχ. 2.
 « Ἡ Ἐρυθρὰ Διαθήκη » μυθ. Παύλου Φεδάλ, δρ. 150.
 « Ἡ Ἀθιγαγίς » μυθ. Ξ. δὲ Μοντεπέν. τόμ. 5 δρ. 5.
 « Ὁ Ἰατρός Ραμόν » μυθ. Γεωργίου Ὁνέ, δραχ. . 1,50.
 « Ἡ Μοδιστρούλης » μυθ. Πῶλ δὲ Κόκχ, δρ. . . . 1,30.
 « Κραυγὴ τῆς Παράφρονος » μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, δραχ. 2,50.
 « Ἡ Μεγάλῃ Ἰζα » μυθ. Ἀλεξίου Μπουβιὲ δρ. 2,50.
 « Ὁ Εὐγενὴς Ἔρωσ » μυθ. Ἀλεξ. Δουμαῖ δρ. . . . 2.
 « Τὸ Στρατιωτικὸν Τάγμα » μυθ. Ίουλ. Μαρῦ δρ. 2,50.
 « Ὁ Λυκογιάννης » μυθ. Αἰμ. Ρισβούργ τόμ. 4 δρ. . 4.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαθουρικήσιν ἐκτάσεσιν κατὰστήματα εὐρίσκονται πλοῦτος οὐκ οὐδὲν ἰσχυροῦς κρυσταλλουργικήσιν καὶ ἀγγειοπλαστικῆσιν τέχνῃσιν, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ιδιοκτῆτος τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπεσκεψθῆ ἐσχάτως τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλειον τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίσῃ τὸ κατὰστήματά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατὰστήμα τῶν εἰδῶν του, ὅπου ἐπιουσίῃ ἐπέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκᾷ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινού τῆς πρωτεύουσῃσιν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τιμαὶ μέτριά καὶ ὠρισμένα.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κούρειον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη καὶ ὁλὼντα παρὰ τοῦ ἴδιου κατασκευασμένη καὶ πωλουμένη κατ' ὅκαν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κούρεις γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ

Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκτίσει τῶν Παρισίων.

ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.

Κατασκευάζονται παντὸς εἴδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν. — Γνήσια ρωσικὰ δέρματα. — Ἐκτακτὸς εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κν. ἀξιωματικῶν.

Τιμαὶ μέτριά.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ	
Ἀθήναι	» 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	(ἄρ. 8.30	—	3.20	7.25	
Κόρινθος	(ἄρ. 10.03	12.50	3.00	—	Λεγαῖνά	(ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ	
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ		(ἄρ. —	—	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	(ἄρ. 12.56	—	5.08	7.25	Πάτραι	(ἄρ. —	—	11.00	7.45	9.15
	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—		(ἀν. 7.45π	11.50	—	—	4.10μ
Ἀίγιον	(ἄρ. 2.02	7.10	6.00	—	Ἀίγιον	(ἀν. 9.29	1.08	—	—	6.25
	ἄρ. 3.40	9.15	7.20	—		(ἄρ. 10.34	1.58	—	—	7.35
Πάτραι	(ἀν. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	(ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—	—
	(ἄρ. 6.18	9.45	7.40	—		(ἄρ. 1.05	3.55	9.00	—	—
Λεγαῖνά	(ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	(ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*	—
	(ἄρ. 8.10	11.40	8.55	—		Ἀθήναι	(ἄρ. 4.30	7.05	—	—
Πύργος	(ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Πειραιεὺς	(ἄρ. 5.00	7.35	—	—	3.55
Ὀλύμπια	(ἄρ. 7.25	12.50	—	5.55						

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	—	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	—	9.45π (2)
Ἄργος	ἄρ. 2.20	—	3.50	Ναύπλιον	» 8.45	—	12.15
Ναύπλιον	» 3.00	—	4.25	Ἄργος	» 9.25	—	1.20
Τρίπολις	» 6.10	—	7.20	Κόρινθος	ἄρ. 11.40	—	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	2.35	
Βαρθολομ.	7.30	10.35	3.20	7.90	Κυλλήνη	—	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρθολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργος Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχία καθ' ἑκάστην.

Ἡ ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δε' Ἄμιτις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΙΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, Ὀδὸς Ἀριστείδου, ἀριθμὸς 16.

Ἰδρυτὴς τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λειοκαμῆ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριά.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὡρας καθ' ἑκάστην, ἢ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν. μεταδίδουσα πρὸς παρῶσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κοράσια. — Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Ἀθήναι, ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 192, ἔναντι ξενοδοχείου Στέμματος

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΤΑΣΤΙΧΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ :

Eidler et Krische, Hanovre. — Laroche Joubert et Cie Angouleme, Paris.

F. Rolinger Meidlin et Lassner et Ascher Wien

Ἐκτυπῶνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως παντὸς εἴδους ὡς καὶ λιθογραφημένα ἐπιγραφίδια ἐπιστολῶν καὶ φακέλλων — χαράσσονται σφραγίδες παντὸς εἴδους. Ἐνταῦθα πωλεῖται καὶ μελάνη τύπου ἀγγλικῆ ὡς καὶ συμπεκνωμένη. Πάστα πολυγράφου — γραφίδες Διαδόχου — μεγάλη συλλογὴ χρωμάτων καὶ εἰσιοχρωμάτων — ἐργαλεῖα ἀρχιτεκτονικῆσιν κτλ. κτλ.

Τιμαὶ μέτριά. — Πώλησις λιανικῶσ καὶ χονδρικῶσ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ

Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ

39 — Ἀθήναι, ὁδὸς Σταδίου, ἀριθμὸς — 39.

Μεγάλῃ συλλογῇ ὑποκαμίων, φακόλ, κομβίων, χειροκτιῶν, μπαστουιῶν, ὀμβρελῶν, ριανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν. Πώλησις λιανικῶσ καὶ χονδρικῶσ.

Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὐρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ κ. Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πολὺ μνοι εἰς βιάλας ἢ κατ' ὅκαν.

Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὄλων τῶν ἐπιδορπέων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἀπλὴ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων. Ὀδὸς Μουσῶν, 11. 11

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ ΣΙΓΓΕΡ ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 Ὀδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΕΡ ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἄνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

Ἀνευ τοῦ ὀποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.

Ἐπισκευὴ δωρεάν.